

Proloog

Aftellen tot onzichtbaarheid: Nog zes maanden en twee dagen

Het gekke is dat ik me nooit zorgen heb gemaakt over ouder worden. Mijn jeugd had me niet zo vriendelijk behandeld dat ik het jammer vond dat hij voorbij was. Vrouwen die logen over hun leeftijd vond ik oppervlakkig en gefrustreerd, al was enige ijdelheid me niet vreemd. Ik snapte best dat dermatologen gelijk hadden als ze zeiden dat een goedkope coldcream precies even goed was als die jeugdelixers in hun chique verpakking, maar toch kocht ik de dure moisturisers. Zo van baat het niet dan schaadt het niet. Ik was een competente zakenvrouw en wilde er gewoon goed uitzien voor mijn leeftijd, dat is alles, en wat die leeftijd dan wel was, deed er eigenlijk niet toe. Tenminste, dat maakte ik mezelf wijs. En toen werd ik ouder.

Je moet weten dat ik mijn halve leven de financiële markten heb bestudeerd. Dat is mijn werk. Ik wist hoe het ging: mijn seksuele koers daalde en zou totaal instorten als ik niet iets deed om hem op te krikken. De ooit zo trotse en niet onaantrekkelijke Kate Reddy Inc. vocht tegen een vijandige overname van haar mojo. Om het allemaal nog erger te maken, werd ik elke dag met mijn neus op dit feit gedrukt door de markt die zich in de rommeligste kamer van het huis ontwikkelde. De vrouwelijke aandelenportefeuille van mijn tienerdochter steeg in waarde terwijl de mijne daalde. Dat was precies zoals Moeder Natuur het bedoeld had, en ik was trots op mijn prachtige dochter, echt waar. Maar soms kon het verlies pijnlijk zijn, heel erg pijnlijk. Zoals de ochtend dat ik in de metro oogcontact had met

een man met weelderig, warrig Roger Federer-haar (is er een beter soort?) en ik kon zweren dat er een glimpje van iets tussen ons was, een vonkje, een huivering van een flirt voordat hij me zijn zitplaats aanbood. Niet zijn telefoonnummer, zijn zitplaats.

Awkward, zou Emily zeggen. Het feit dat hij me zijn aandacht niet waard vond, was een klap in mijn gezicht. Helaas snapt de hartstochtelijke jonge vrouw die in me leeft, en die heus dacht dat Roger met haar flirtte, er nog steeds niets van. Als ze de wereld in kijkt ziet ze in de spiegel van haar geestesoog haar vroegere zelf en gaat ervan uit dat de wereld hetzelfde ziet als hij terugkijkt. Ze hoopt nog steeds waanzinnig en onlogisch dat ze aantrekkelijk zou kunnen zijn voor Roger (vermoedelijke leeftijd: 31) omdat ze zich niet realiseert dat ze/we nu een bredere taille hebben en een dunnere vaginawand (wie weet dat nou?) en aanzienlijk meer enthousiasme kunnen opbrengen voor bloembollen en makkelijke schoenen dan voor, noem maar wat, de nieuwste schurende string van Agent Provocateur. Rogers erotische radar had waarschijnlijk de aanwezigheid van die praktische, vleeskleurige onderbroek van me gedetecteerd.

Je moet weten dat het best goed met me ging. Echt waar. Ik was niet uit de bocht gevlogen op de olievlek van veertig. Heel even de macht over het stuur kwijt, maar zoals je leert van je rijinstructeur stuurde ik mee met de slip en daarna ging alles prima, nee, heus, beter dan prima. De heilige drie-eenheid van het middelbare leven – goede man, leuk huis, geweldige kinderen –, die had ik.

Vervolgens, in willekeurige volgorde, werd mijn man ontslagen en ging hij op zoek naar zijn innerlijke dalai lama. Hij zou de volgende twee jaar niets verdienen, terwijl hij zich omschoolde tot coach (joepie!). De kinderen doken de achtbaan van de puberteit in, precies op het moment dat hun grootouders om het vriendelijk te zeggen hun eigen kinderjaren nog een keer overdeden. Mijn schoonmoeder kocht met een gestolen creditcard een kettingzaag (niet zo grappig als het klinkt). Mijn eigen moeder verloor, nadat ze hersteld was van een hartaanval, haar evenwicht en brak haar heup. Ik was bang dat ik mijn verstand zou verliezen, maar dat had zich waarschijnlijk ge-

woon op dezelfde plek verstopt als de autosleutels en de leesbril en de oorbel. En die concertkaartjes.

In maart word ik vijftig. Nee, ik vier het niet met een feest en ja, ik ben waarschijnlijk bang om toe te geven dat ik bang ben, of bezorgd (ik weet niet precies wat ik ben, maar leuk vind ik het niet). Om heel eerlijk te zijn denk ik liever helemaal niet aan mijn leeftijd, maar belangrijke verjaardagen – het soort dat ze behulpzaam in enorme reliëfletters op verjaardagskaarten zetten als Wegwijzer naar de Dood – drukken je met je neus op de feiten. Ze zeggen dat vijftig het nieuwe veertig is, maar voor mijn collega's, vaak jong genoeg om mijn kinderen te zijn, zou vijftig net zo goed zestig of zeventig of tachtig kunnen zijn. Ik moet dringend jonger worden, niet ouder. Het is een kwestie van overleven: om een baan te vinden, mijn positie in de wereld te verdedigen, om mijn marktwaarde te houden en de uiterste houdbaarheidsdatum niet te overschrijden. Om het schip drijvend te houden, de boel draaiend. Om te voorzien in de behoeften van degenen die me meer dan ooit nodig lijken te hebben, moet ik de tijd terugdraaien, of in ieder geval het krenge tot stilstand zien te brengen.

Met dit doel voor ogen zal de aanloop naar mijn halve eeuw stil en totaal onopvallend zijn. Ik zal geen uiterlijke tekenen vertonen van de paniek die ik voel. Ik zal er sereen naartoe glijden, geen plotselinge bochten of hobbels meer in de weg.

Dat was tenminste het plan. Tot Emily me wakker schudde.

Drama in Delphi

SEPTEMBER

Maandag, 01.37 uur: Wat een rare droom. Emily huilt, ze is echt overstuur. Iets over Delphi. Een jongen wil naar ons huis komen vanwege haar Delphi. Ze blijft maar zeggen dat het haar spijt, het was een vergissing, het was helemaal niet de bedoeling. Raar. In de meeste nachtmerries van de laatste tijd gaat het over mijn onnoembare verjaardag waarop ik volkomen onzichtbaar ben geworden en tegen mensen praat die me niet kunnen horen of zien.

‘Maar wat is er met Delphi?’ vraag ik, en op het moment dat ik de woorden hardop zeg, weet ik dat ik wakker ben.

Emily staat naast mijn bed, voorovergebogen alsof ze aan het bidden is of een wond afschermt. ‘Zeg het alsjeblieft niet tegen papa,’ smeekt ze. ‘Je mag het hem niet vertellen, mama.’

‘Wat? Hem wat vertellen?’

Ik grabbel blindelings op het nachtkastje en mijn verblufte hand vindt een leesbril, een bril voor veraf, een pot nachtcrème en drie strips pillen voordat ik mijn telefoon lokaliseer. Het diffuse metalige licht van het schermpje onthult dat mijn dochter gekleed is in het zuurstokroze broekje en hemdje van Victoria’s Secret die ik haar met mijn stomme kop heb laten kopen na een van onze verschrikkelijke ruzies.

‘Wat is er, Em? Wat mag ik papa niet vertellen?’

Ik hoef niet om te kijken om te weten dat Richard nog slaapt. Ik hoor dat hij slaapt. Elk jaar van ons huwelijk is mijn man harder gaan

snurken. Wat twintig jaar geleden begon als een knorrend biggetje, is nu een nachtelijke Zwijnensymfonie, compleet met blazers. Soms, na een snurkend crescendo, wordt het zo luid dat Rich er zelf van wakker schrikt, zich omdraait en weer aan het eerste deel van de symfonie begint. Afgezien daarvan is hij moeilijker wakker te krijgen dan een heilige op een graftombe.

Richard had hetzelfde talent voor Selectieve Nachtelijke Doofheid toen Emily een baby was, dus was ik degene die twee of drie keer per nacht opstond om te kijken waarom ze huilde, haar knuffel te zoeken, haar luier te verschonen, haar te troosten en te kalmeren, waarna de bezoeking weer van voor af aan begon. Op de moederlijke sonar zit geen uitknop, helaas.

‘Mam,’ smeekt Emily en ze grijpt mijn pols.

Ik voel me verdoofd. Ik ben verdoofd. Ik heb voor het slapengaan een antihistamine genomen omdat ik de meeste nachten om een uur of twee, drie badend in het zweet wakker word, en die pil helpt om door te slapen. Hij heeft zijn werk maar al te goed gedaan, en nu heeft iedere gedachte, welke gedachte dan ook, moeite om door het oppervlak van dikke, gestolde slaap te breken. Geen enkel deel van me wil bewegen. Ik voel me alsof mijn ledematen met gewichten op het bed gedrukt worden.

‘Ma-ham, toe nou.’

Jezus, ik ben hier te oud voor.

‘Sorry, geef me even de tijd, liefje. Ik kom eraan.’

Ik stap op stijve, protesterende voeten uit bed en leg een hand om de slanke taille van mijn dochter. Met de andere voel ik aan haar voorhoofd. Geen koorts, maar haar gezicht is nat van de tranen. Zo veel tranen dat ze op haar hemdje zijn gedrupt. Ik voel de klamme vochtigheid – een mengsel van warme huid en verdriet – door mijn kantoenen nachtpon heen en schrik. In het donker geef ik Em een kus op haar voorhoofd maar raak in plaats daarvan haar neus. Emily is nu langer dan ik. Elke keer dat ik haar zie, moet ik even wennen aan dit ongelooflijke gegeven. Ik wil dat ze langer is dan ik, want in de wereld van de vrouw is lang zijn goed, zijn lange benen goed, maar ik

wil ook dat ze vier is en echt klein, zodat ik haar kan optillen en een veilige wereld voor haar kan maken in mijn armen.

‘Ben je ongesteld geworden, schat?’

Ze schudt haar hoofd en ik ruik mijn conditioner in haar haar, de dure waarvan ik uitdrukkelijk heb gezegd dat ze hem niet mocht gebruiken.

‘Nee, ik heb iets heeeeeeel ergs gedaan. Hij zegt dat hij hierheen komt.’ Emily begint weer te huilen.

‘Maak je geen zorgen, lieverd. Het is oké,’ zeg ik terwijl ik ons samen onhandig naar de deur manoeuvreer, in de richting van het straaltje licht dat van de overloop komt. ‘Wat er ook aan de hand is, we regelen het wel, ik beloof het. Het komt goed.’

En weet je, ik dacht echt dat het wel goed zou komen, want wat kon er nou zó erg zijn in het leven van een tienermeisje dat haar moeder het niet beter kon maken?

02.11 uur: ‘Je hebt. Een foto. Van je blote billen. Gestuurd. Naar een jongen. Of naar jongens. Die je helemaal niet kent?’

Emily knikt, diepellig. Ze zit op haar plek aan de keukentafel met haar telefoon in de ene hand en een Simpsons-beker warme melk in de andere, terwijl ik groene thee achteroversla en wenste dat het whisky was. Of cyaankali. Denk, Kate, DENK.

Het probleem is dat ik niet eens begrijp wat ik niet begrijp. Emily had net zo goed een vreemde taal kunnen spreken. Ik bedoel, ik zit op Facebook, ik zit in een familiegroep op WhatsApp die de kinderen voor ons hebben aangemaakt en ik heb wel acht keer getwitterd (één keer, heel gênant, na een paar glazen wijn, over Pasha in *Strictly Come Dancing*), maar de rest van de sociale media is aan me voorbijgegaan. Tot nu toe was mijn onwetendheid komisch – een familiegrapje, iets waar de kinderen me mee konden pesten. ‘*Are you from the past?*’ Dat was het zinnetje dat Emily en Ben in koor zeiden met een zangerig Iers accent; ze hadden het uit een van hun favoriete tv-series. ‘*Are you from the past, mam?*’

Ze konden gewoon niet geloven dat ik jarenlang koppig trouw

bleef aan mijn eerste mobieltje, een klein, grijsgroenig ding dat in mijn zak trilde als een jonge hamster. Ik kon er nauwelijks mee sms'en – niet dat ik me ooit had kunnen voorstellen dat ik dat bijna elk uur zou gaan doen – en je moest een cijfer indrukken om een letter zichtbaar te maken. Onder elke cijfertoets zaten drie letters. Het kostte twintig minuten om 'Hallo' te typen. Het schermpje was zo groot als een duimnagel en je hoefde hem maar eens in de week op te laden. Mama's Flintstone-telefoon noemden de kinderen het. Ik ging vrolijk mee in hun spot; het gaf me kortstondig een lichtzinnig gevoel, de ontspannen, relaxte moeder die ik nooit echt zou worden. Ik denk dat ik trots was dat deze schepsels die ik op de wereld had gezet, en die kort geleden nog zo klein en hulpeloos waren, zo benijdenswaardig handig waren geworden, experts in de nieuwe taal die voor mij Chinees was. Ik dacht waarschijnlijk dat het een onschadelijke manier was voor Emily en Ben om zich superieur te voelen aan hun controlfreak van een moeder die nog steeds de baas was als het om alle belangrijke dingen ging, zoals veiligheid en fatsoen, ja toch?

Nee. Sjonge wat had ik het mis. In het halve uur dat we aan de keukentafel zitten heeft Emily, hikkend van de schrik, me weten te vertellen dat ze een foto van haar blote billen naar haar vriendin Lizzy Knowles heeft gestuurd op Snapchat, omdat Lizzy tegen Em had gezegd dat de meisjes in hun groep allemaal hun bikinistrepen vergeleken na de zomervakantie.

'Wat is een Snapchat?'

'Mam, dat is zeg maar een foto die zeg maar na tien seconden verdwijnt.'

'Mooi zo, hij is dus weg. Wat is dan het probleem?'

'Lizzy heeft een screenshot van de Snapchat gemaakt en ze zei dat ze hem in onze groepschat op Facebook wilde zetten, maar ze heeft hem per ongeluk op haar wall gezet dus nu is hij er zeg maar *forever*.' Ze spreekt het woord 'forever' zo uit dat het rijmt op haar favoriete woord, 'whatèvah', later verder ingekort tot het onuitstaanbare 'whatèvs'.

'Forèvah,' zegt Emily weer. Bij de gedachte aan deze ongewenste

onsterfelijkheid zakt haar mond tot een gekwelde o, een geknapte ballon van verdriet.

Het duurt even voordat ik wat ze verteld heeft in normale taal heb omgezet. Ik kan het mis hebben, en ik hoop nog steeds dat het zo is, maar ik denk dat het betekent dat mijn lieve dochter een foto van haar eigen blote kont heeft gemaakt. Door de magie van social media en de valsheid van een ander meisje is die afbeelding nu uitgezaaid – als dat het woord is dat ik zoek, en ik ben erg bang dat het dat is – onder iedereen op school, op straat, op de wereld. Iedereen behalve haar eigen vader, die boven ligt te snurken voor God en vaderland.

‘Ze vinden het reuze grappig,’ zegt Emily, ‘want mijn rug is nog een beetje verbrand van Griekenland, dus die is zeg maar heel erg rood en mijn kont is zeg maar spierwit dus ik zie eruit als een vlag. Lizzy zegt dat ze heeft geprobeerd hem te deleten, maar een heleboel mensen hebben hem al gedeeld.’

‘Langzaam, langzaam, schat. Wanneer is het gebeurd?’

‘Het was zeg maar halfacht, maar ik had het pas eeuwen later door. Ik moest mijn telefoon wegleggen toen we gingen eten, weet je nog? Mijn naam stond op de screenshot dus iedereen weet dat ik het ben. Lizzy zegt dat ze heeft geprobeerd hem eraf te halen, maar hij is viral gegaan. En Lizzy van: “Em, ik vond het alleen maar grappig. Het spijt me heel erg.” En ik wil niet laten merken zeg maar dat ik geschrokken ben want iedereen vindt het echt hilarisch. Maar nu hebben al die mensen zeg maar mijn Facebook en krijg ik van die enge berichten.’ Dit allemaal in één grote snikkende uitbarsting.

Ik sta op en ga naar het aanrecht om een keukenrol te pakken zodat Em haar neus kan snuiten, want als bezuinigingsmaatregel koop ik tegenwoordig geen papieren zakdoekjes meer. De kille wind van de soberheid die door het land en vooral door ons huishouden waait, betekent dat gezellige pastelkleurige dozen met in aloë vera gedrenkt papier niet meer op het boodschappenlijstje staan. Inwendig vervloek ik Richards besluit om zijn ontslag bij zijn architectenbureau aan te grijpen als een ‘kans om me te laten omscholen tot iets betekenisvol’ – oftewel ‘iets onbetaalds en egoïstisch’ als je vals

wilde zijn, wat ik, sorry hoor, op dit precieze moment ben omdat ik geen Kleenex heb om de tranen van onze dochter weg te vegen. Pas als het niet lukt om het keukenpapier langs de perforatierand af te scheuren merk ik dat mijn hand trilt, en behoorlijk ook. Ik fladder met mijn handen, om het af te schudden. ‘Zo doet de vogel... In de maneschijn, in de maneschijn, klom ik op het trapje naar het raamkozijn.’ Van Em moest ik dat liedje steeds maar weer voordoen omdat ze zo leuk vond wat ik allemaal met mijn handen deed.

‘Nog e’ keer, mammie. Nog e’ keer.’

Hoe oud was ze toen? Drie? Vier? Het lijkt zo dichtbij, maar tegelijkertijd onmogelijk ver weg. Mijn kindje. Ik probeer nog steeds mijn evenwicht te vinden in dit vreemde nieuwe land waar mijn kind me mee naartoe heeft genomen, maar de gevoelens laten zich niet temmen. Ongeloof, walging, een tikje angst.

‘Een foto van je billen delen op een telefoon? O Emily, hoe kun je zo godvergeten stom zijn?’ (Dat is de angst die op dit moment tot woede aanwakkert.)

Ze snuit toeterend haar neus in de keukenrol, verfrommelt het papier en geeft het terug.

‘Het is een belfie, mam.’

‘Wat is een belfie in godsnaam?’

‘Een selfie van je billen,’ zegt Emily. Ze zegt het alsof het een normaal onderdeel van het leven is, als een brood of een stuk zeep.

‘Je weet wel, een BELFIE.’ Ze zegt het deze keer harder, als een toerist op vakantie die zijn stem verheft zodat die stomme buitenlander het beter begrijpt.

Aha, belfie, niet Delphi. In mijn droom dacht ik dat ze Delphi zei. Een selfie, dat ken ik. Toen mijn telefoon een keer in de selfiestand schoot en ik in mijn eigen gezicht keek, schrok ik me dood. Het was onnatuurlijk. Ik begreep plotseling de stam die weigerde zich te laten fotograferen uit angst dat de camera hun ziel zou stelen. Ik weet dat meisjes als Em constant selfies maken. Maar een BELFIE?

‘Rihanna doet het. En Kim Kardashian. Iedereen doet het,’ zegt Emily vlak en er sluipt een vertrouwde nukkige klank in haar stem.

Dat is tegenwoordig mijn dochters standaardreactie. Een nachtclub in zien te komen met een nep-ID? 'Doe niet zo hysterisch, mam, iedereen doet het.' Blijven logeren in het huis van een 'bestevriendin' die ik nooit heb ontmoet, met ouders die zich merkwaardig weinig zorgen maken om de nachtelijke strapatsen van hun kind? Volkomen normaal gedrag, kennelijk. Waar ik me ook zo belachelijk tegen verzet, ik moet gewoon chill zijn, want Iedereen Doet Het. Loop ik zo ver achter dat het verspreiden van foto's van je blote reet sociaal acceptabel is geworden?

'Emily, hou op met chatten alsjeblieft. Geef me die telefoon. Je zit al genoeg in de problemen.' Ik gris het rotding uit haar handen en ze gooit zich over de tafel om hem terug te pakken, maar niet voordat ik een bericht zie van iemand die Tyler heet: 'Jou reet ziet lekker uit dikke lol!!! 😂'

Christus, de dorpsgek houdt vieze praatjes tegen mijn kindje. En 'jou' in plaats van 'jouw'? De jongen is niet alleen obscene maar ook nog eens analfabeet. Mijn innerlijke schoolfrik grijpt naar haar parallelketting en huivert. Kom op, Kate. Wat is dit voor gestoorde ontwikkelingsstrategie? Een of andere kwijlende hufter stuurt je zestienjarige dochter pornografische berichtjes en jij maakt je zorgen om zijn SPELLING?

'Hé, schat, ik denk dat ik straks Lizzy's moeder maar eens bel om het even te...'

'Neeeeeeeee.' Emily loeit zo doordringend dat Lenny uit zijn mand springt en degene die haar kwaad heeft gedaan begint weg te blaffen.

'Dat kun je niet maken,' jammert ze, 'Lizzy is mijn beste vriendin. Je mag haar niet in de problemen brengen.'

Ik kijk naar haar gezwollen gezicht, de onderlip rauw en bebloed van het erop kauwen. Denkt ze echt dat Lizzy haar beste vriendin is? Eerder een manipulatieve heks. Ik vertrouw Lizzy Knowles al niet sinds ze Emily vertelde dat ze voor haar verjaardag twee vriendinnen mee mocht nemen naar een optreden van Justin Bieber. Emily was zo opgewonden, en toen kwam Lizzy met het nieuws dat ze eerste reserve was. Ik heb zelf voor Em een kaartje voor het concert gekocht,